NN 81/2018 (12.9.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-94/18-7 od 20. lipnja 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1638

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Borisa Markovića, članova vijeća, te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica Irena Brezovečki, dipl. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Drniša, Drniš, Trg kralja Tomislava 1, koju zastupa opunomoćenica Katja Jajaš, odvjetnica iz Rijeke, Trg 128. brigade Hrvatske vojske 4, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i određivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 20. lipnja 2018.

presudio je

I. Usvaja se tužbeni zahtjev.

Poništava se djelomično rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/623, urbroj: 376-10-18-18 od 5. veljače 2018. te se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporavanim djelomičnim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na česticama navedenima u izreci toga rješenja u k.o. Badanj, k.o. Drinovci, k.o. Drniš, k.o. Kaočine, k.o. Kričke, k.o. Radonić, k.o. Siverić, k.o. Tepljuh i k.o. Trbounje, u vlasništvu zainteresirane osobe – Grada Drniša (točka I. izreke). Točkom II. izreke rješenja utvrđeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. izreke čini 12.701,76 m trase elektroničkih komunikacijskih vodova. Točkom III. izreke rješenja utvrđena je visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. izreke u iznosu od 55.970,80 kn godišnje, koju je tužitelj dužan plaćati zainteresiranoj osobi, počevši od 28. prosinca 2015.

Protiv djelomičnog rješenja tuženika tužitelj je podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga. U tužbi opisuje postupanje tuženika u postupku po zahtjevu zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) koji je zainteresirana osoba podnijela kao vlasnik i korisnik nekretnina na kojima je izgrađena EKI. Tužitelj prigovara što je u konkretnom slučaju primijenjen Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine«, 95/17.; u daljnjem tekstu: Pravilnik/17.) koji nije bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka, već je stupio na snagu u tijeku upravnog postupka (30. rujna 2017.). Mišljenja je da je tuženik, primijenivši izmijenjenu materijalnopravnu odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta prema kojoj se naknada utvrđuje za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, a koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka, pogrešno primijenio materijalno pravo. Tužitelj nadalje ističe da je osporavano rješenje protivno članku 28. stavku 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.; u daljnjem tekstu: ZEK) kojim je, između ostalog propisano da je infrastrukturni operator obvezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta. Naime, prema mišljenju tužitelja, tuženik je osporenim rješenjem zainteresiranu osobu proglasio vlasnikom i upraviteljem, a time i ovlaštenikom naknade za pravo puta za nekretnine za koje nije nedvojbeno utvrđeno da su bile njeno vlasništvo u tijeku cijelog razdoblja za koje joj je priznata naknada. Tvrdi da je po pozivu tuženika od 25. siječnja 2017. dostavio zemljišnoknjižne izvatke, međutim, to ne znači da je istovjetno zemljišnoknjižno stanje bilo u vrijeme pokretanja postupka, ali i u vrijeme donošenja osporavanog rješenja. Mišljenja je da je za pravilno utvrđivanje činjeničnog stanja potrebno izvršiti uvid u povijesne zemljišnoknjižne izvatke. Pored toga, tužitelj smatra da u konkretnom